

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

“*Ἴνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

Νοέμβριος 2015
ἔτος 41ο
ἀρ. φύλ. 685

Γραφεία:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Φθινοπωρινή Συνεστίαση

Κυριακή 8 Νοεμβρίου και ὥρα 1:30 μ.μ.
Αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, Ὁμόνοια

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει πλούσιο σπιτικό φαγητό, ἀφθονα κεράσματα και παραδοσιακὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, εἶναι ἀνάγκη, ἐνῶ ὅλα και ὄλοι γύρω μας δημιουργοῦν θλίψη και ἀπογοήτευση, νὰ νοιώσουμε γιὰ λίγο τὴν οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα και νὰ χαροῦμε τὴν συντροφικότητα και τὴν πατροπαράδοτη κοινωνικότητα, προετοιμαζόμενοι ἀπὸ κοινου γιὰ τὴν νηστεία τῶν Χριστουγέννων.

Ἄς μὴν λείψη κανεὶς. Σὰς περιμένουμε ὅλους! Εἴσοδος μὲ προσκλήσεις πού θὰ διατίθενται στὴν εἴσοδο τῆς αἴθουσας.

Πληροφορίες και δηλώσεις συμμετοχῆς
μέχρι τὴν Παρασκευή 6/11
στὰ τηλέφωνα: 210-5230.948, 6987 353063.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται:

Κάθε **Σάββατο 6:00μμ-9:00 μ.μ.** μαθήματα παραδοσιακῶν χορῶν, συζήτηση γιὰ νέους και χορωδία.

Κάθε **Κυριακὴ** στὶς **4:30 μ.μ.** πρόγραμμα γιὰ ἄτομα μὲ ειδικὲς ἀνάγκες και στὶς **6:00 μ.μ.** ἐνδιαφέρουσες ὁμιλίες γιὰ τρέχοντα πνευματικὰ και κοινωνικὰ θέματα.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, Ξένων γλωσσῶν, μουσικῆς και ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς και ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς και μορφωτικὲς ἐκδρομές.

Πληροφορίες: Ὁρθόδοξὴ Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις»
τηλ: 210 52 30948, 6987 353063.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες και οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω γίνονται στὴν αἴθουσά των, **Ἀναγεννήσεως 19** (πλησίον Ἁγ. Σπυρίδωνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία και Ἱερὰ Παράκληση κάθε **Τρίτη βράδν** και ὥρα **7.00 μ.μ.**

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες τοῦ Αἰγάλεω και τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Πληροφορίες:
Μαγδαληνὴ Κόκορη, Ἱατρός-Θεολόγος,
στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Ὁ σύγχρονος νέος

Κω/νου Γανωτῆ, φιλολόγου-συγγραφέως

Κοιτάζω φωτογραφίες και ἀφίσες σύγχρονων τραγουδιστῶν τῆς μοντέρνας μουσικῆς, πού προκαλοῦν παραλήρημα σὲ ὀλόκληρα γήπεδα ἀκροατῶν. Εἴτε τὸ ἐπιδιώκουν εἴτε εἶναι φυσικὸ τους, σκέτη πίκρα στάζουν οἱ ὄψεις τους. Κι ἂν ἀκόμα δὲν σὲ φοβίζουν, σὲ γεμίζουν ἐνοχές. Λές, ἄραγε δὲν φταίω κι ἐγώ, γιὰ νὰ γίνουν αὐτὲς οἱ προσωποποιημένες δυστυχίες; Κι ἂς παραληροῦν γι' αὐτοὺς τὰ κατάμεστα γήπεδα. Ἡ χαρὰ πού περίμεναν πὼς θὰ βροῦν κι αὐτοὶ κι οἱ θαυμαστὲς τους ἦταν χίμαιρα. Ἡ πραγματικὰ ἀπογοητευμένη καρδιά ἐπειχειρεῖ νὰ πείσει τὸν ἑαυτὸ τῆς ὅτι εἶναι χαρούμενη. Ἄν δὲν γίνει τὸ θαῦμα, οὔτε ἡ θλίψη οὔτε ἡ χαρὰ σαλεύουν τὴν ψυχὴ τοῦ νέου και ζεῖ μέσα σὲ μιὰ ὀμίχλη ἀσάφειας

συνέχεια στή σελ. 2

Δρόμος μετ' ἐμποδίων

Η ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ἡ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου και μάλιστα τοῦ Χριστιανοῦ ἀνθρώπου εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγκάθια και κοτρώνια. Εἶναι ἓνας δρόμος δύσβατος και ἀνηφορικὸς γεμάτος ἐμπόδια. Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος δὲν γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων αὐτὴν τὴν πραγματικότητα και νομίζει ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει μόνον χαρὲς και ἀπολαύσεις, γρήγορα θὰ ἀπογοητευτῆ και σύντομα θὰ ἀποκάμη.

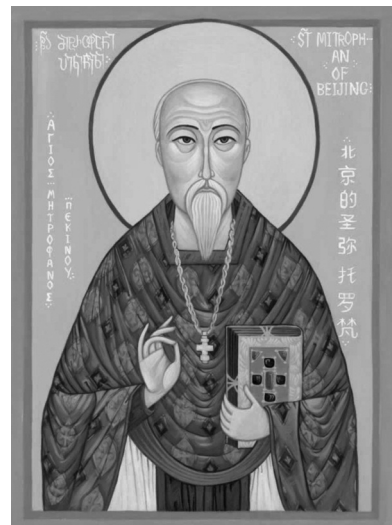
Ἡ ἄγνοια, μάλιστα, τῆς σκληρῆς αὐτῆς πραγματικότητος δυσκολεύει τὴν κατανόηση τῶν ἐπιμέρους δυσμενῶν παραγόντων, οἱ ὁποῖοι και τὴν ζωὴ μας γεμίζουν ἀπὸ πίκρα και τὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις ταράζουν και τὴν κοινωνικὴ συνοχὴ καταστρέφουν.

Εἶναι, λοιπόν, ἀναγκαῖο νὰ ἀναλύσουμε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια ὄχι μόνον γιὰ νὰ τὰ γνωρίσουμε καλύτερα, ἀλλὰ και γιὰ νὰ πάρωμε θάρρος γιὰ τὴν καλύτερη ἀντιμετώπισή των. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶναι οἱ φυσικὲς ἀντιξοότητες (σεισμοί, πλημμύρες, πα-

γετῶνες, καύσωνες, καθιζήσεις, κατολισθήσεις), οἱ ὁποῖες ἀνακόπτουν τὴν πρόοδο τοῦ ἀνθρώπου, καταστρέφουν τὰ ἔργα του και πολλὲς φορὲς ἐπιφέρουν τραγικὸ θάνατο. Ὑστερα εἶναι οἱ ἀσθένειες, και μάλιστα οἱ ἐπιδημίες, οἱ ὁποῖες, ὅταν μάλιστα εἶναι και ἀνιάτες, μᾶς γεμίζουν ἀνησυχία. Μετὰ ἔχουμε τὰ πάσης φύσεως ἀτυχήματα, μὲ ἀπροβλεπτες και καταστρεπτικὲς συνέπειες.

Ἐξ ἄλλου, οἱ πόλεμοι, και μάλιστα οἱ ἐμφύλιοι, ἀνακόπτουν κάθε ἐλπίδα γιὰ εὐημερία και πρόοδο. Σὲ μᾶς, βεβαίως, τοὺς Ἕλληνες τὰ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα τῶν πολέμων μᾶς εἶναι γνωστά. Μετὰ ἔχομε τὶς ἐκμεταλλευτικὲς ἐνέργειες τῶν ἰσχυρῶν πάνω στὸν λαὸ και μάλιστα στὴν ἐργατικὴ και ἀγροτικὴ τάξη. Ταυτοχρόνως, οἱ κλοπές, οἱ ληστείες, οἱ βιασμοὶ και οἱ κάθε εἶδους ἀπάτες ἀνακόπτουν τὴν ὀμαλὴ πορεία τῆς ζωῆς και δημιουργοῦν ἀνασφάλεια και ἀπελπισία.

συνέχεια στή σελ. 2

Ὁ ἱερομάρτυς Ἁγ. Μητροφάνης τοῦ Πεκίνου (+1900)

Πορίσματα συσκέψεως

14^{ης} Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. στὶς «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, μὲ θέμα:
«Ἡ Κοινὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡς διεθνὲς ὄργανο τοῦ πνεύματος».

Μετὰ τὶς εἰσηγήσεις, τὶς παρεμβάσεις και τὴν ὄλη συζήτηση ἐξήχθησαν τὰ παρακάτω πορίσματα:

α) Διαπιστώθηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἡ διαχρονικὴ ἐνότητα τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν πάροδο πολλῶν χιλιετηριδίων και παρὰ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς γύρω λαοὺς και τὰ γλωσσικὰ των ιδιώματα, διατήρησε τὴν ὁμοιογένειά της και τὴν πολυμορφία της ἀπὸ τὴν προομηρικὴ ἐποχὴ μέχρι τοὺς νεώτερος χρόνους.

β) Ἐπισημάνθηκε ὅτι ἡ πολυμορφία της, οἱ ἐπιμέρους διάλεκτοι, τὰ τοπικὰ ιδιώματα και ἡ συνύπαρξη λογίας και λαϊκῆς μορφῆς δὲν ἔβλαψαν τὴν ἐνότητά της ἀλλὰ τὴν πλούτισαν και τὴν κατέστησαν «κοινὴ» ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ και ὄλων τῶν λαῶν γύρω ἀπὸ τὴν λεκάνη τῆς Μεσογείου.

γ) Τονίστηκε, ὡστόσο, ὅτι ἡ τεράστια ζημία στὴν γλῶσσα μας προήλθε ἀπὸ τὴν ἀνεργάτιστη διένεξη μεταξὺ καθαρευουσιάνων και δημοτικιστῶν και πρὸ παντός ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴ παρέμβαση τῆς ξε-

νόφρονος κρατικῆς ἐξουσίας μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῶν γραμματικῶν δομῶν και τῆς ὀρθογραφίας ὡς και μὲ τὴν κατάργηση τοῦ πολυτονικοῦ και μάλιστα τῆς δασείας, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, διατηρεῖται σὲ ὄλες τὶς εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες ὡς «h». Ἄς σημειωθῆ δὲ ὅτι ἡ αὐθαίρετη ἐξάλειψή της ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα δημιουργεῖ τεράστια προβλήματα στὴν ἀνάγνωση και κατανόηση τοῦ λόγου.

δ) Ἐκφράστηκε ἡ εὐχὴ οἱ ἔχοντες στὴν διάθεσή των ἔντυπα, ραδιοφωνικοὺς ἢ τηλεοπτικοὺς σταθμοὺς νὰ συμβάλουν στὴν προβολὴ τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων γλῶσσας διὰ τῆς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου παρουσιάσεως και ἐρμηνευτικῆς ἀναλύσεως κλασσικῶν ἀρχαιοελληνικῶν και πατερικῶν κειμένων, και

ε) Τέλος, προτάθηκε ἡ προώθηση τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων γλῶσσας σ' ὄλες τὶς χῶρες, δεδομένου ὅτι ἡ δομὴ και τὸ λεξιλόγιο τῶν περισσοτέρων γλωσσῶν στηρίζονται στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ.

Γιὰ τοὺς συγκεντρωθέντες **Β. Τσοῦπρας**

Ἱεραποστολικά

Ὁ Χριστιανισμὸς στὴν Κίνα

Κατὰ μιὰ προφορικὴ παράδοση, ὁ Χριστιανισμὸς ἔφθασε στὴν Κίνα μὲ τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ. Ὅμως ἡ ὑπόθεση αὐτὴ δὲν ἔχει τεκμηριωθεῖ ἐπιστημονικά.

Πρῶτὴ φορὰ ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ ἔφθασε πραγματικὰ στὴν χώρα τῶν Σινῶν μὲ Πέρσες νεστοριανοὺς ἱεραποστόλους κατὰ τὸ 635, ὅπως ἀναφέρει ἐπιγραφή πού χαράχτηκε σὲ δύο γλῶσσες, κινεζικὰ και συριακά, και πού βρέθηκε στὴν πρωτεύουσα τοῦ Μεσο Βασιλείου Τσαγκᾶν χό, σημερινὸ Ἐιᾶν. Οἱ χριστιανοὶ αὐτοὶ διατηρήθηκαν στὴν Κίνα μέχρι και τὸν 11^ο αἰῶνα. Τοὺς νεστοριανοὺς ἀκολούθησε ἱεραπο-

συνέχεια στή σελ. 3

Ἁγ. Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης

Πρότυπο πνευματικοῦ
και κοινωνικοῦ ἀναμορφωτοῦ

Ἡ ζωὴ του. Ὁ Ἅγιος Διονύσιος γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ ἔνατο ἔτος μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἦταν γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, γι' αὐτὸ και ἔλαβε λαμπρὴ μόρφωση και ἀναδείχθηκε Δικαστῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἦταν δίκαιος, ἀκέραιος και ἐνάρετος, ζοῦσε ὡς Χριστιανός, προτοῦ γίνεῖ Χριστιανός. Ὅταν μάλιστα βρισκόταν γιὰ σπουδὲς στὴν Αἴγυπτο, ἔγινε αὐτόπτης μάρτυρας τοῦ σκοτισμοῦ τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν ἡμέρα και τὴν ὥρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε ἀναφώνησε: «ἢ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυ-

συνέχεια στή σελ. 3

Δρόμος μετ' ἐμποδίων

συνέχεια από τη σελ. 1

Παράλληλα, όμως, με τὰ ἐμπόδια πού προέρχονται ἀπὸ ἐξωτερικὲς αἰτίες ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις πού ὁ κάθε ἄνθρωπος βάζει ὁ ἴδιος τροχοπέδη στὴν προοδευτική του πορεία. Ἡ ἐγγενὴς ἐφεση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ χαρὰ, ἀγαλλίαση, ἀφθονία ἀγαθῶν, τιμὴ καὶ δόξα, ἐὰν δὲν προσέξῃ, μετατρέπεται σὲ ψυχολογικὴ μανία γιὰ περισσὴ ἡδονή, γιὰ ἀφθονα πλούτη, γιὰ μεγάλη δόξα, χωρὶς ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος νὰ καταλαβαίνει ὅτι ἡ μεγάλη του δυστυχία δὲν προέρχεται τόσο ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ὅσο ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς του μανιακὲς ἐπιθυμίες καὶ ἀνεκπλήρωτες ἀξιώσεις. Εἴτε, ὅμως, ἔτσι εἴτε ἀλλοιῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ ἐμπόδια φράζουν τὸν δρόμο τῆς ὀμαλῆς ἀναπτύξεως καὶ καλλιέργειας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀνατρέπουν τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ὀράματά του. Μπροστὰ λοιπὸν σ' αὐτὰ τὰ ἀδιέξοδα πού δημιουργοῦν τὰ διάφορα ἐμπόδια ὁ κάθε ἄνθρωπος δευιάζει καὶ σύμφωνα μετ' τὴν ψυχικὴ του δύναμη ὁ κάθε ἕνας ἐνεργεῖ ἀναλόγως.

Ἄλλος μὲν ὄντας ἀπειρος ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ βλέποντας τὰ ἄγρια κύματα νὰ ὀρθώνονται ἐμπρὸς του τρομάζει, ἀπογοητεύεται εὐκολα καὶ μπορεῖ ἀκόμη νὰ προβῆ σὲ ἀπονενομημένες ἐνέργειες. Ἄλλος πάλι δὲν τολμάει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζωὴ καὶ προσκολλᾶται σὲ δυνατοὺς καὶ ἰσχυροὺς, γινόμενος θῦμα καὶ ἐξάρτημα τῶν ἐκμεταλλευτικῶν κυκλωμάτων. Ἄλλος προσπαθεῖ μὲ ἐξαρτησιογόνες οὐσίες νὰ δημιουργήσῃ ἕναν ψεύτικο παράδεισο, γιὰ νὰ καλύψῃ τὰ κενὰ του μετ' τὴν ψευδαίσθησι καὶ τὴν παραίτησι. Ἄλλος πάλι καταφεύγει σὲ ψυχοναρκωτικὲς καὶ σατανοκρατικὲς ἢ παραθρησκευτικὲς καὶ παραψυχολογικὲς ὀργανώσεις καὶ πλεκτάνες, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν πραγματικότητά καὶ νὰ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸ του θυσία στὸν βωμὸ τῶν ἐκμεταλλευτῶν.

Ἔτσι, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκονται μπροστὰ στὰ τεράστια ἐμπόδια καὶ στοὺς ἀναπόμενους κινδύνους, ὁ κάθε ἕνας προσπαθεῖ νὰ γεμίσῃ τὰ κενὰ του καὶ νὰ καλύψῃ τὶς ἀνασφάλειές του μόνος του, ὀδηγούμενος ἀπὸ φιλόδοξες, φιλήδονες, φιλάρεσκες καὶ φιλάργυρες ἐπιθυμίες καὶ γενόμενος, ὅπως εἶπαμε, νεροκουβαλητῆς στὰ σχέδια τῶν ἰσχυρῶν. Μὲ τὴν ἐπιτόλεια καὶ αὐτοπαθῆ αὐτὴν τακτικὴ μεγαλώνουμε καὶ ἀυξάνουμε τὰ ἐμπόδια καὶ παθαίνουμε αὐτὸ πού παθαίνει αὐτὸς πού, προκειμένου νὰ ἀποφύγῃ ἕναν γκρεμὸ, ὀπισθοχωρεῖ ἀπὸ τὸμα καὶ πέφτει σὲ βαθύτερο ῥέμα, ὅπως λέει ὁ λαὸς: «μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ῥέμα».

Ὁ Χριστὸς μας, ὅμως, ὁ σοφὸς μας δάσκαλος καὶ μεγάλος προστάτης, μᾶς προειδοποίησε μὲν «ἐν τῷ κόσμῳ θλίβιν ἔχετε» (Ἰωάν. ιστ' 33) καὶ «ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κείται» (Ἰωάν. ε' 19) καὶ «εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰωάν. ιε' 20) ἀλλὰ καὶ μᾶς καθησύχασε μὲ τὸ «ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ιστ' 33). Ἡ πείρα δὲ τῶν Πατέρων καὶ πρὸ παντὸς τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἡρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος μᾶς διδάσκει ὅτι ναὶ μὲν τὰ ἐμπόδια εἶναι πολλὰ καὶ οἱ μεγάλοι τῆς γῆς δυνατοί, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶναι Παντοδύναμος καὶ ἀνίκητος.

Ἐὰν λοιπὸν καταλάβωμε ὅτι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς εἶναι μὲν δύσβατος καὶ ἀνηφορικός, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀδιάβατος, τότε μετ' τὴν πίστη στὸν Πανάγαθο καὶ Παντοδύναμο Θεὸ καὶ μετ' τὴν ἐφαρμογὴ τῶν πορισμάτων τῆς πείρας καὶ τῆς ἐπιστήμης μποροῦμε νὰ ἐλαχιστοποιήσωμε ὅλα τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς καὶ μετ' καρτερία καὶ ὑπομονὴ νὰ ἀντιμετωπίσωμε τὰ τυχόν ἀνίατα καὶ χροῖνα.

Ἄλλωστε, σκοπὸς τῆς ζωῆς μας δὲν εἶναι ἡ ἀπόλαυση, ἡ δόξα καὶ τὰ πλούτη ἀλλὰ ἡ ὁμοίωση μετ' τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότητος, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἐὰν, λοιπὸν, θέσωμε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς τὴν καλλιέργεια ψυχῆς τε καὶ σώματος καὶ τὴν πνευματικὴ μας ἀνύψωση, τὴν κατὰ χάριν δηλαδὴ θέωσή μας, τότε καὶ οἱ ἐπιμέρους σταυροὶ θὰ εἶναι ὑποφερτοί, γιατί' ἡ ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως θὰ γλυκαίνει τὸν πόνο μας.

Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν ἐπιτυγχάνεται μετ' τὸ κλείσιμο στὸν ἑαυτὸ μας καὶ στὶς φοβίες μας, ἀλλὰ μετ' τὴν συνεχὴ ἐπικοινωνία μετ' τὴν πηγὴ τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ἀγαπητικῆς δυνάμεως ὡς καὶ μετ' τὴν διαρκὴ κοινωνία καὶ συνεργασία μετ' τὰ ἄλλα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ὀφείλομε νὰ ζοῦμε μυστηριακὴ ζωὴ καὶ νὰ συμμετέχωμε στὴν ἐνοριακὴ καὶ ὁμαδικὴ δράση, συνεργαζόμενοι συνεχῶς σὲ τοπικὲς ἀλληλοβοηθητικὲς ὁμάδες γιὰ τὸ καλὸ ὅλων.

Ἔτσι, καὶ τὰ ἐμπόδια θὰ ἐλαχιστοποιοῦνται καὶ ἡ ἀντοχή μας θὰ χαλυβδώνεται καὶ κάθε ἀπογοήτευσι θὰ ἐκλείπῃ καὶ οἱ δραστηριότητές μας θὰ ἀυξάνονται πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ σωτηρία ὅλων.

Β. Τσούπρας

Ὁ σύγχρονος νέος

πὺν ὁμόρφηναν τὸ σπῖτι μου
πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό μου.

Καὶ κάθομαι, λοιπὸν,
μὲ περισυλλογὴ σταχυολογῶντας ἀνάμνησες,
πὺν κρουσταλλιᾶσανε κεῖ πίσω,
σὲ κάποιο παρελθόν μου,
καὶ κάθομαι, καὶ κάθομαι,
χτισμένη μὲς στὴν πέτρα μὲ φροντίδα,
φροντίζοντας, στολιζοντας περίτεχνα
τὸ κεντάφιο τὸ δικό μου,
πὺν τὸ μυαλό μου ἔχει δέσει
ποτίζοντας μ' ὑπομονὴ
τὸ χῶμα, πὺν θὰ μ' ἀγκαλιάσει;

Στὴν ἀπελπισία του χωμένος, ἀξύπνητος σχεδόν, φαίνεται καὶ ὁ Κων. Καβάφης στὸ ποίημά του «Τείχη».

Χωρὶς περίσκεψιν, χωρὶς λύπην, χωρὶς αἰδῶ
μεγάλα καὶ ὑψηλὰ τριγύρω μου ἔκτισαν τείχη.
Καὶ κάθομαι καὶ ἀπελπίζομαι τῶρα ἐδῶ.
Ἄλλο δὲν σκέπτομαι: τὸν νοῦν μου τρώγει αὐτὴ ἡ τύχη
διότι πράγματα πολλὰ ἔξω νὰ κάμω εἶχον.
Ἄ, ὅταν ἔκτιζαν τὰ τείχη, πῶς νὰ μὴν προσέξω;
Ἄλλὰ δὲν ἄκουσα ποτὲ κρότον κτιστῶν ἢ ἤχον.
Ἀνεπαίσθητος μ' ἔκλεισαν ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω.

Ὁ Καβάφης μεταθέτει τὶς εὐθύνες σὲ ἄλλους, πὺν τὸν ἔκλεισαν μέσα στὰ τείχη τῆς ἀνελευθερίας. Δὲν ἀποτολμᾷ νὰ πάρει ἐπάνω του τὴν εὐθύνη, ἀφοῦ μόνος του κλείστηκε, καθὼς εἶναι ἐλεύθερος ἢ κάθε συνειδησι γι' αὐτὸ ἄλλωστε δὲν ἄκουσε «κρότον κτιστῶν ἢ ἤχον». Οὔτε ὑποψιάζεται πῶς ὑπάρχει κάπου μιὰ δύμνη, μιὰ καλωσύνη, γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια, γιὰ νὰ τὸν λευτερώσουν. Γι' αὐτὸ παραμένει μέσα στὰ τείχη του, ἀσφαλιζοντας ἔτσι καὶ τὸν ἐγώ-μό του καὶ τὴν ἀδράνειά του.

Ποιά βοήθεια θὰ μποροῦσε ἕνας τέτοιος ποιητῆς νὰ δώσει στὸ σημερινὸ νέο;

(συνεχίζεται)

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

καὶ ἀφασίας. Καὶ φαίνεται σὰν νὰ κοιμᾶται ἡ ψυχὴ του μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις του ἢ σὰν πεθαμένος.

Βρῆκα τυχαία σὲ περιοδικὸ ἕνα ποίημα τῆς μᾶλλον ἄγνωστης ποιήτριας (δὲν ξέρω καμμιά συλλογὴ τῆς, ἴσως θᾶπρεπε νὰ πῶ κοπέλας), τῆς Σόνιας Καλογεροπούλου. Τὸ ἐπιγράφει λατινικά, γιατί' τὸν πῆρε τὸν τίτλο μᾶλλον ἀπὸ τὸν Αὐγουστῖνο.

Ego dormio et cor meum vigilat,

δηλαδὴ

ἐγὼ κοιμοῦμαι καὶ ἡ καρδιά μου ἀγρυπνᾷ.

Τί κάθομαι καὶ κάνω ἐδῶ

στὰ 33 μου,

σκυμμένη πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ φυλλαράκι,

πὺν χαροπαλεύει,

τυλιγμένη μετ' τὴν κάπα τῆς ἀπελπισίας,

ἢ πότε μετρῶντας μετ' διαβήτες καὶ στυλὸ bic

τοὺς ἀστρικοὺς κύκλους τῆς μοναξιάς μου;

Τὰ βιβλία ποῦγραφαν γιὰ μᾶς,

τὰ ρουφήξαμε -ἄσπρο πάτο- στὴν ἐφηβεία μας,

τὰ βιβλία...

Τοὺς ἀνθρώπους πὺν ἀγαπήσαμε

καὶ μᾶς ἀγάπησαν πρόσκαιρα,

ἕνα καλοκαίρι,

μιὰ γουλιὰ κρύο νερό,

ἢ ἄμμος, πὺν χάνεται ἀνάμεσα

στ' ἀκροδάκτυλα,

κι ὅλη ἡ δροσιὰ μιᾶς θάλασσας πράσινης,

ἢ θαλπωρὴ δυὸ κορμιῶν νεανικῶν,

πὺν ἀγαπιῶνται μέσα στὴν ἀλμύρα,

ὅλ' αὐτὰ ἔχουν ἀνεπανόρθωτα φύγει

χωρὶς διεύθυνση ἢ ἐλπίδα γυρισμοῦ.

Τί κάθομαι καὶ κάνω ἐδῶ,

σκυμμένη πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ φυλλαράκι,

πὺν ξεψύχησε κιόλας, φορτωμένη ἕνα μανδύα

μετ' πτώματα πραγμάτων καὶ ἀνθρώπων,

πὺν ἀγάπησα;

Ζωγραφίζω πρόσωπα ποῦστερξα

καὶ πὺν τὴν προδοσιὰ τοὺς μονάχα ἔνωσα

-πικρὴ σὰν κατακάθι τοῦ καφέ-

καὶ τὰ στολιζῶ μετ' λουλουδία,

γιὰκυνθους, ζουμπούλια

καὶ σκουρα μῶβ χρυσάνθεμα,

τὸ τελευταῖο χρῶμα

τὰ τελευταῖα λουλουδία,

Κλαψίγελο

Κι ἄλλο ἄρμεγμα;

- «Μπέε», ἔκανε ἡ βάρκρα προβατίνα.

- «Μπέε», ἔκανε καὶ ἡ κάτσαινα.

- «Μπέε», ἀπάντησε καὶ ἡ κρούτα καὶ πρόσθεσε. «Τί ἔγινε, ρε φιλενάδες, καὶ βελάζετε χαρούμενες;

- «Δὲν τὰ ἴμαθες; Θὰ ἔρθουν τὰ ἀφεντικά νὰ μᾶς ξανααρμέξουν. Εἶπαν, μάλιστα, ὅτι θὰ μᾶς ξανακουρέψουν. Θὰ μᾶς κόψουν τὴν οὐρά, τ' αὐτιά κι ὅ, τι ἄλλο ἐξέχει.»

- «Κι ἄλλο ἄρμεγμα;» ξαναρῶτησε ἡ κρούτα.

- «Κι ἄλλο καὶ παράλλο», ἀπάντησε ἡ κάτσαινα. «Ἔτσι θὰ λεπτύνωμε καὶ θὰ γίνωμε πιὸ ὁμορφες. Ὅχι χοντρομοῦρες, ὅπως εἴμαστε τώρα. Μόνον πὺν δὲν ξέρουμε ποιοὶ τελικά θὰ μᾶς ἀρμέξουν, οἱ κουαρτεσιανοί, οἱ τροϊκανοί, οἱ μερκελιανοί ἢ τὰ ἐδῶ μαντρόσκυλα ἢ τσοπανόσκυλα;»

- «Ὅποιος καὶ νὰ σᾶς ἀρμέξῃ, κακομοῖρες,» ἀπαντᾷ ἡ κρούτα, «ἄρμεγμα καὶ κούρεμα θὰ κάνῃ. Καὶ μαζί μετ' τὸ γάλα μας καὶ τὰ μαλλιά μας θὰ μᾶς πιοῦνε σιγὰ σιγὰ καὶ τὸ αἷμα. Ἀλλὰ ἐσεῖς, φουκαριάρες, θὰ τοὺς ξαναψηφίσετε. Δὲν εἶναι ἔτσι;»

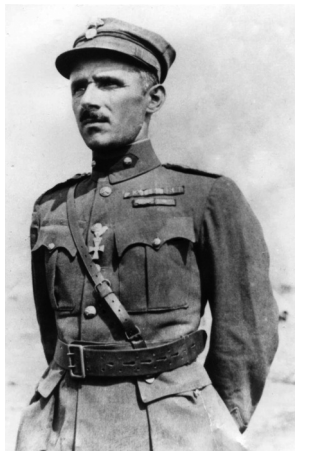
ἡ τσοῦχτρα

Ἐναντίον τῶν ἀνικάνων

Στὶς παρακάτω φράσεις διαφαίνεται ἡ πικρία τοῦ Κων/νου Δαβάκη ἔναντιον ὅλων ὅσοι τὸν κατέτρεξαν ὡς καὶ ἡ δικὴ του πολιτικὴ φιλοσοφία πὺν ἀντιδιαστέλλεται μ' αὐτὴν τῶν «ἀνικάνων». Τὶς δημοσιεύουμε, διότι τὶς θεωροῦμε ἀρκετὰ ἐπικαιρὲς καὶ πολὺ κοντὰ στὸ πνεῦμα τῆς σύγχρονης κακοδαιμονίας πὺν μαστίζει τὴν πατρίδα μας.

«Ἐξέρουμε ὅτι τὸ νέο πνεῦμα πὺν θέλωμε νὰ δημιουργήσωμε κινεῖ τὴν ἀχθρα ὅλων, ὅσοι ἔχουν πάθει πνευματικὴ ἀρτισκλήρωσι, ἢ τῶν ἀνικάνων καὶ καταφερτζήδων, ὅσοι πέτυχαν ἢ ἐπιδιώκουν, μετ' κάλπικα προσόντα, μιὰ θέσι στὸν προῦπολογισμὸ καὶ στὴν κοινωνία, ἢ ἐπιζητοῦν νὰ διατηρήσουν τὶς θέσεις πὺν ἀνάξια κρατοῦν καὶ μετ' ὑποπτα μέσα ἀπέκτησαν. ...Ἐξέρουμε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ καὶ ὀργανωμένοι. Διαθέτουν παρᾶ, ἐφημερίδες καὶ πολλὰ μέσα διαφήμισης καὶ προπαγάνδας. Νὰ ξέρουν ὅμως κι αὐτοὶ ὅτι μετ' πίστι στὸ Θεὸ καὶ στὸ δίκαιο ἀγῶνα μας δὲν θὰ τοὺς φοβηθοῦμε... θὰ προχωρήσωμε μετ' ἐμβληματὰς μᾶς τὶς ἐννοίες: Ἐρησκεία, Πατρις, Ἠθικὴ καὶ θὰ ἀγωνιστοῦμε μετ' πίστι καὶ θὰ συντριψοῦμε τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀρτηριοσκλήρωσι.

«Δὲ σκοπεύουμε νὰ ἐφαρμόσωμε δανειακὴ πολιτικὴ, γιατί' ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ὑποδούλωσι. Καλύτερα νᾶχουμε λιγώτερες ὑλικὲς ἀνέσεις καὶ νᾶμαστε ἠθικῶς ἀνώτεροι καὶ ἐλεύθεροι στὸ σπῖτι μας, παρὰ γιὰ ψυχία ὑλικῆς εὐμάρειας νὰ καταντοῦμε οἰκονομικῶς καὶ πολιτικῶς ὑποτελεῖς... Ὅλες οἱ συμβάσεις μετ' ξένες καὶ ἡμέτερες ἐταιρεῖες θὰ ἀναθεωρηθοῦν, γιατί' δὲν μπορεῖ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ πληρῶνῃ τόκους γιὰ κεφάλαιο, πὺνχει πολλαπλάσια ἀποσβεσθῇ. ...Δὲν χρειαζόμαστε ἐκμεταλλευτὲς οὔτε κυριάρχους οἰκονομικοὺς, οὔτε εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ τρέφωμε κηφήνες... Προτιμώτερη ἢ ἐντιμὸς πενία ἀπὸ τὸν ἄσκοπο προσωρινὸ δανεισμὸ, πὺν ὀδηγεῖ στὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ὑποδούλωσι».

Ο Χριστιανισμός στην Κίνα

συνέχεια από τη σελ. 1

στολή από την παπική εκκλησία τον ΙΔ' αιώνα, με αισθητά αποτελέσματα μετά από δύο αιώνες.

Η Ορθοδοξία στην Κίνα

Η διείσδυση της Ορθοδοξίας στην Κίνα άρχισε με κάποιο τυχαίο γεγονός, τον ΙΖ' και ΙΗ' αιώνα, όταν η ρωσική κυριαρχία είχε επεκταθεί, δια της Σιβηρίας, μέχρι τις ακτές της Ανατολικής Ασίας.

Την ίδια εποχή βασιλεύσε στην χώρα ένας από τους σπουδαιότερους ηγέμονες της Μαντζουριανής Δυναστείας, ο Κάνγκ-Χι (1669 -1723), που προσπάθησε να ανακόψει την ρωσική επέκταση. Όταν το 1667 ο Ταγκουσίνοφ πρίγκιπας Χάν-Τιμούρ με 14 συγγενείς του δραπέτευσε από την ύπηρεσία του αυτοκράτορα και πέρασε στη ρωσική επικράτεια, βαπτίστηκε αυτός και οι συγγενείς, εξοργίζοντας πολύ τον Κάνγκ-Χι. Το 1685 ο κινέζικος στρατός έφθασε στον ποταμό Αμούρ της Σιβηρίας, για να τιμωρήσει τους Κοζάκους, καταλαμβάνοντας το κυριώτερο όχυρό τους, το Άλμπασιν, και συλλαμβάνοντας πολλούς αιχμαλώτους. Σαράντα πέντε από αυτούς, ορθόδοξοι φυσικά, δήλωσαν ότι είναι έτοιμοι να τεθούν υπό τις διαταγές του Κινέζου μονάρχη, όπως και έγινε. Οι ορθόδοξοι του Άλμπασιν εγκαταστάθηκαν στο βορειοανατολικό τμήμα του Πεκίνου, έγιναν ευνουούμενοι του Κάνγκ-Χι και μετέτρεψαν ένα βουδιστικό ναό σε ορθόδοξη εκκλησία του Αγίου Νικολάου, έχοντας για ιερέα τον π. Μάξιμο Λεοντίεφ μέχρι το 1712, αποπελώντας έτσι τον πρώτο ορθόδοξο κινέζικο πυρήνα. Αργότερα ο Μητροπολίτης του Τομπόλοκ έστειλε ενισχύσεις εν τῷ προσώπῳ του ιερέως Γρηγορίου Ναβίνσκυ και του διακόνου Λαυρεντίου Ίβανώφ.

Οι Ρώσοι αιχμάλωτοι, με το να ενσωματωθούν στην κινέζικη αλήτη, νυμφεύθηκαν Κινέζες εγγενείς και άρχισαν να διεισδύουν στις τάξεις των αριστοκρατών, όπου σημειώθηκαν και αρκετές προσχωρήσεις στην Ορθοδοξία. Ο Κάνγκ-Χι έδειξε ευνοία προς τους Χριστιανούς που κέρδιζαν όλοένα έδαφος και προς στιγμήν νομίστηκε ότι θα αποτελούσε τον Αγ. Κωνσταντίνο της Άπω

Ανατολής. Όμως οι έλπίδες διαψεύστηκαν, όταν ο αυτοκράτορας ανέκαλυψε τον αληθινό ρόλο των παπικών ιεραποστολών και κατάλαβε ότι οι δυτικοί τουλάχιστον ιεραπόστολοι υπήκουαν στις εντολές των ευρωπαϊών ηγέτων. Έτσι, μια καινούργια ρωσική ιεραποστολή έφθασε μόνον μέχρι τα σύνορα, ενώ ο Κάνγκ-Χι και περισσότερο ο διάδοχός του, Γιούνγκ-Τσένγκ, κήρυξαν διωγμό έναντι των Χριστιανών που κράτησε 120 χρόνια.

Κατά την περίοδο αυτή, οι ορθόδοξοι έτυχαν βεβαίως πιά ευνοϊκής, σε σχέση με τους δυτικούς, μεταχείρισης και μπόρεσαν να αναπτύξουν μια μικρή δράση, με βάση πάντα τον πρώτο πυρήνα των Άλμπασινών, που είχαν άφομοιωθεί και στον όποιον είχαν προστεθεί αρκετοί Κινέζοι και Μαντζουριανοί ορθόδοξοι. Οι διωγμοί έναντι των δυτικών χριστιανών ιεραποστόλων δεν επεκτάθηκαν ποτέ μέχρι τους ορθόδοξους. Η εν γένει διαγωγή των Ορθοδόξων, αλλά και ο τρόπος και οι σχέσεις τους με τους Κινέζους, τους επέτρεπε να επιδρούν και να οδηγούν με πολλή διάκριση αρκετούς επισήμους στην Ορθοδοξία.

Το 1860, μετά από 150 έτη δράσης, η ορθόδοξη κοινότητα αριθμούσε μόνο 200 ψυχές, αν και είχαν εργαστεί περίπου 150 ιεραπόστολοι. Η ορθή θεμελίωση της ιεραποστολής επιτεύχθηκε, όταν αυτή διαχωρίστηκε από την ρωσική πολιτική και υπήχθηκε άπευθείας στην Ίερά Σύνοδο, δηλαδή το 1864. Με τις νέες αρχές, που αποτελούν πράγματι πρότυπο για κάθε ιεραποστολή, η ορθόδοξη κινέζικη εκκλησία έφθασε σε μεγάλη ακμή, απέκτησε Κινέζο ιερέα, τον μετέπειτα αγιο Μητροφάν Τσιουσύνγκ, κτίστηκαν πολλοί ορθόδοξοι ναοί, τελούσαν λειτουργίες πλην του Πεκίνου και σ' άλλες πόλεις της Κίνας και της Μαντζουρίας και απέκτησε την μεγαλύτερη λάμψη της επί της εποχής του ιεραποστόλου Ιννοκεντίου Φιγουρόφσκυ από το 1897 έως το 1900-1901, όποτε ξέσπασε η επανάσταση των Μπόξερ, των συντηρητικών Κινέζων, που ήταν αντίθετοι στους νεωτερισμούς και στις μεταρρυθμίσεις, σύμφωνα με τα ξενόφερτα δυτικά πρότυπα. (συνεχίζεται)

Δ' Διεθνές Συνέδριο για τα 200 έτη από την Επανάσταση του 1821

Η Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος διοργάνωσε το τέταρτο στη σειρά Συνέδριο από τα δέκα που έχει προγραμματιστεί μέχρι το 2021, οπότε συμπληρώνονται 200 έτη από την Ελληνική Επανάσταση. Το θέμα εφέτος ήταν «Ο Ελληνικός και Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός» και οι εργασίες έλαβαν χώρα το διήμερο 23 και 24 Οκτωβρίου στο Διορθόδοξο Κέντρο στην Πεντέλη και στην αίθουσα εκδηλώσεων της Στοάς του Βιβλίου στο Κέντρο της Αθήνας.

Μέσα στις δύο αυτές ημέρες είκοσι τρεις εισηγητές από την Ελλάδα και το Εξωτερικό ανέπτυξαν θέματα που αφορούσαν στο καίριο ζήτημα της σχέσης του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού με την «καθ' ημάς Ανατολή», την προβολή των αιτημάτων των Διαφωτιστών στον Ελληνικό χώρο αλλά και την συνεχή σύγκρουση ανάμεσα στους υπέρμαχους και στους επιφυλακτικούς απέναντι σ' αυτό το κοσμογονικό κίνημα του 18ου αιώνα, το οποίο ομολογουμένως διαμόρφωσε εν πολλοίς τη σύγχρονη Ευρώπη σε κάθε επίπεδο. Οι περισσότεροι εισηγητές αναγνώρισαν πως ακόμη και σήμερα ζούμε στον απόηχο του Διαφωτισμού, όχι μόνο σε πολιτικό επίπεδο, με την επικράτηση της αστικής Δημοκρατίας και την θεσμοθέτηση των ατομικών δικαιωμάτων, αλλά ακόμη και σε ιδεολογικό επίπεδο, με την προβολή θέσεων που στοχεύουν στην κατάργηση των θρησκευτικών παραδόσεων και της Εκκλησίας ως θεσμού.

Δεν έλειψαν βεβαίως και οι παρουσιάσεις των κριτικών θεωρήσεων έναντι του Διαφωτισμού. Για παράδειγμα, ο καθηγητής της Θεολογικής Σχολής κ. Απόστολος Νικολαΐδης περιέγραψε βασισμένος σε δυτική βιβλιογραφία την παρακμή των διαφωτιστικών ιδεών, μέσω της απολυτοποίησης του ατόμου, που οδήγησε σε κάθε είδους βαρβαρότητα στον 20ο αιώνα. Επίσης οι επίτ. Καθηγητές π. Γεώργιος Μεταλληνός και κ. Μαρία Μαντουβάλου στις εισηγήσεις τους αποκαθίλωσαν το πρόσωπο του Βολταίρου, αποκαλύπτοντας άγνωστες θέσεις του, που δεν ταιριάζουν καθόλου με την εικόνα του σοφού διανοητή και φωτιστή, όπως προβλήθηκε από τους υπέρμαχους του Διαφωτισμού. Σε αντιδιαστολή αυτών, ο καθηγητής στην Ερφούρτη κ. Βασίλειος Εξέφρασε την έντονη κριτική του για τη στάση που τήρησαν οι εκπρόσωποι της Ορθόδοξης Θεολογίας έναντι του Διαφωτισμού, αλλά και τη δαιμονοποίηση συνολικά της Δύσης στα μάτια των Ορθοδόξων.

Αξιοεπισημανσης είναι και το γεγονός της παρουσίας ως εισηγητού του καθηγητή κ. Χρήστου Γανναρά. Όπως είπε και ο ίδιος ήταν η πρώτη φορά που προσκλήθηκε να λάβει μέρος σε εκκλησιαστική εκδήλωση και δήλωσε την έντονη συγκίνησή του γι' αυτό. Η εισηγήσή του, μάλιστα, με θέμα «Υπάρχει Ελληνικός Διαφωτισμός;», έτυχε πολύ θετικής αποδοχής από το ακροατήριο αλλά και από τους υπόλοιπους εισηγητές της συνεδρίας εκείνης. Στα θετικά, ακόμη, πρέπει να καταγραφεί και η συμμετοχή πολλών νέων επιστημόνων ως εισηγητών, οι οποίοι τίμησαν την πρόσκληση με την αξιόλογη παρουσίαση των θεμάτων τους.

Το λυπηρό ήταν ότι σε ένα τόσο σημαντικό Συνέδριο, τουλάχιστον κατά την δεύτερη ημέρα εργασιών, δεν παρακάθισαν παρά μόνο δύο Μητροπολίτες, ο Δημητριάδος Ιγνάτιος, ως πρόεδρος της διοργανώτριας Συννοδικής Επιτροπής Πολιτιστικής Ταυτότητας, και ο Βελεστίνου Δαμασκηνός. Επίσης ελάχιστοι ήταν οι παρόντες κληρικοί αλλά και γενικότερα πολύ λιγοστό ήταν το ακροατήριο. Ελπίζουμε του χρόνου να αλλάξει η εικόνα, ώστε να μην γίνεται ένα Συνέδριο απλώς για να γίνει, αλλά να ωφελούνται απ' αυτό όσο το δυνατόν περισσότεροι.

Γεώργιος Β. Τσούπρας

Δρ. Θεολογίας-Καθηγητής στο 4ο Γυμνάσιο Ανω Λιοσίων

Άγ. Διονύσιος Αρεοπαγίτης Πρότυπο πνευματικού και κοινωνικού αναμορφωτού

συνέχεια από τη σελ. 1

ται», συγκράτησε δε στην μνήμη του το θαυμαστό αυτό γεγονός. Όταν δέκα έννεα χρόνια αργότερα (52 μ.Χ.) παρακολουθούσε στον Άρειο Πάγο την όμιλία του Αποστόλου Παύλου, δεν δίστασε να ένστερνησθι την χριστιανική πίστη, και διότι διέθετε την φιλοσοφική προπαιδεία, ώστε να αντιληφθῆ το στωϊκό «εν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν» (Πράξ. Ιζ' 28) αλλά και την προηγούμενη βιωματική εμπειρία του σκοτισμοῦ τοῦ ἡλίου τὴν ὥρα τῆς Σταυρώσεως. Πλέον δεν εἶχε καμμία ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ, στὸν ὅποιον πίστεψε, βαπτίστηκε καὶ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ του σ' Αὐτὸν ποῦ ἔπαθε γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία.

Τὰ συγγράμματά του (ὁ ὅρος «Ψευδοδιονύσια»)

Στὰ μέσα τοῦ 5ου μ. Χ. αἰ. ἡ νεοπλατωνικὴ σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν, με κύριο ἐκπρόσωπό της τὸν Πρόκλο, προχώρησε σὲ μιὰ θεολογικὴ θεμελίωση τῶν φιλοσοφικῶν θέσεων τοῦ Πλωτίνου. Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἡ ἀλυσίδα τῶν ὄντων ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸ Ἐν, ποῦ εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ὄντων, καὶ μέσα ἀπὸ μιὰ σειρά συνεχόμενων καὶ ἀλληλοσυνδεόμενων τριάδων (πρβ. «Ἐννεάδες») καταλήγει στὴν κατώτατη βαθμίδα, τὸν ὑλικὸ κόσμο. Σ' αὐτὴν τὴν ἱεραρχία ὑπάρχει πάντοτε μιὰ αἰτιατικὴ σχέση τοῦ ἀνώτερου ἐπιπέδου, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν αἰτία ὑπάρξεως τοῦ κατώτερου.

Μέσα στὰ πλαίσια αὐτὰ ἐμφανίστηκαν ἀρχὲς 6ου αἰ., με τὸ ὄνομα τοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτη, τέσσερα ἔργα (Περὶ οὐρανίου ἱεραρχίας, περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, περὶ μυστικῆς θεολογίας, περὶ θεῶν ὀνομάτων) καὶ περισσότερες τῶν δέκα ἐπιστολῶν. Ὁ ἄγνωστος συγγραφέας τους (Διονύσιος πρεσβύτερος, ἔτσι ἐπιγράφεται) φαίνεται νὰ γνωρίζει ἀριστα τὰ ἔργα καὶ τὴν μεθοδολογία τοῦ νεοπλατωνικοῦ Πρόκλου καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν ὀρολογία καὶ τὰ σχήματα ποῦ αὐτὸς ἐπινόησε. Τὸ ὄνομα τοῦ Διονυσίου (τοῦ Ἀρεοπαγίτη) χρησιμοποιήθηκε συνειδητὰ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο αὐτὸν συγγραφέα, προκειμένου μιὰ σειρά ἀπὸ κείμενα νὰ ἐπιβληθοῦν με ἐγκυρότητα καὶ αὐθεντία. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ χριστιανὸ φιλόσοφο, ἴσως μαθητὴ τοῦ Πρόκλου, ποῦ, μετὰ ἀπὸ μελέτη τῆς νεοπλατωνικῆς σκέψεως τοῦ ἔθνικοῦ φιλοσόφου, διατύπωσε με ἀπολογητικὸ τρόπο

τὴν περὶ Θεοῦ καὶ κόσμου διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μεταγενέστερη θεολογικὴ ἔρευνα κατάφερε μόνον νὰ προσδιορίσει τὸ χρονικὸ πλαίσιο τῆς συγγραφῆς τους. Ἐπειδὴ τὰ παραπάνω συγγράμματα πρωτοπαρουσιάστηκαν ἀπὸ τοὺς μονοφυσίτες ὀπαδοὺς τοῦ Σεβήρου Ἀντιοχείας στὴν σύνοδο τοῦ 532 μ. Χ. καὶ τὸ γεγονός ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀναφορὰ αὐτῶν σὲ προγενέστερους Πατέρες, δημιούργησε ὑπόνοιες ὅτι ἦταν ψευδεπίγραφα («Ψευδοδιονύσια»).

Σὲ τί ἔγκειται ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸν νεοπλατωνικὸ Πρόκλο καὶ στὸν Ψευδοδιονύσιο.

Πρόκλος καὶ Ψευδοδιονύσιος κινοῦνται ἀντιπαραθετικά.

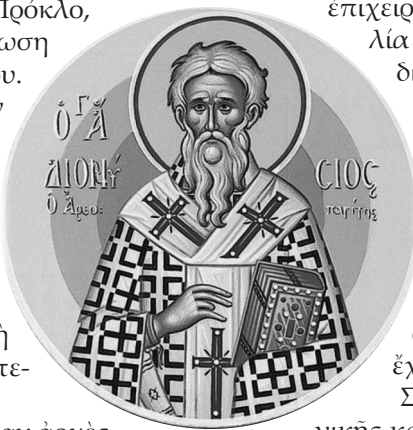
Ὁ Πρόκλος, κάνοντας χρῆση τῆς πλατωνικῆς παράδοσης καὶ τῶν νεοπλατωνικῶν θεολογικῶν καταβολῶν ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνατρέψει τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία γιὰ τὴν σχέση Θεοῦ - κόσμου, ὅπως αὐτὴ διατυπώθηκε μέχρι τὰ τέλη τοῦ 4ου αἰ. μ. Χ.

Στὸν Πρόκλο, ἡ βασικὴ διάκριση κτιστοῦ κόσμου & ἀκτιστοῦ οὐσίας καὶ ἐνέργειας, ποῦ κυριαρχεῖ στὸν Ψευδοδιονύσιο, ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ σχῆμα μεθεκτό - ἀμέθεκτο, τὸ ὅποιο εἶναι περιοριστικὸ καὶ ἀπολύτως ἀνυπέροβλητο γιὰ τὰ ὄντα (δηλαδή τὰ ὄντα ὡς κτιστὰ δὲν ἔχουν οὔτε μποροῦν νὰ ἔχουν καμμία ἐπαφή με ὁ, τι μὴ κτιστό).

Στὸν Ψευδοδιονύσιο, ἡ χρῆση πλατωνικῆς καὶ νεοπλατωνικῆς ὀρολογίας ἀποσκοπεῖ στὴν ὑπενθύμιση τῆς ἀποκαλυπτικῆς καὶ σωτηριολογικῆς δράσης τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπολύτως ὑπερβατικὸς ὡς πρὸς τὴν οὐσία Του καὶ γνωρίζεται μόνον ὡς πρὸς τὶς ἐνέργειές Του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αἰτία τῆς δημιουργικῆς Του ἐνέργειας καὶ τῆς μετάδοσης τῆς ἀγαθότητός Του στὸν κόσμο. Ὁ ἐκστατικὸς ἔρωσ τοῦ Θεοῦ (πρβ. περὶ θεῶν ὀνομάτων, κεφ. 4) πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκδηλώνεται στὴν θεογνωσία καὶ στὴν μέθεξή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ Ὁ σύνδεσμος τῆς κοινωνίας Θεοῦ - ἀνθρώπων εἶναι ὁ Ἐνσαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος ὡς ἔκφραση ἀπόλυτης ἀγάπης καλεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ ἐκστατικὴ καὶ ἀγαπητικὴ κίνηση.

(συνεχίζεται)

(Εἰσήγησις τῆς Σ. Μπεκρῆ, φιλολόγου - θεολόγου στίς 3.10 στίς «Ἐπάλληξις»)

Τι τρέχει με τις Ενώσεις Θεολόγων;

Ρώτησαν τον Νασρεντίν Χότζα:
- Ποιός είναι ο πιο εύκολος δρόμος για την καμήλα, ο ανήφορος ή ο κατήφορος;

Κι αυτός απάντησε απορημένος:

- Χάθηκε ο ίσιος δρόμος;;;

Αυτή η παροιμία ήλθε στο μυαλό μου μετά από την ανάγνωση των ανακοινώσεων της Πανελληνίας Ένωσης Θεολόγων και του Θεολογικού Συνδέσμου ΚΑΙΡΟΥ, που ασχολούνται και οι δύο με το ίδιο θέμα, το μέλλον του μαθήματος των Θρησκευτικών, αλλά τηρούν εντελώς διαφορετική οπτική.

Η μεν ΠΕΘ ζητάει να παραμείνει το μάθημα ως έχει και κατηγορεί όσους διαφωνούν ότι σπρώχνουν τους μαθητές στον συγκρητισμό, ενώ ο ΚΑΙΡΟΣ διατείνεται ότι είναι ευκαιρία να αλλάξει το μάθημα και να μην στηρίζεται στον ομολογιακό του χαρακτήρα αλλά να γίνει ανοικτό, περισσότερο πολιτισμικό, ώστε να παραμείνει υποχρεωτικό για όλους τους μαθητές και να αποφεύγεται η όποια προσπάθεια απαλλαγής απ' αυτό.

Απ' ότι μπορεί να διακρίνει κανείς το ενδιαφέρον και των δυο θεολογικών φορέων είναι κοινό: Η προστασία των εργασιακών δικαιωμάτων των καθηγητών θεολόγων μέσω της διατήρησης του μαθήματος των Θρησκευτικών στη Μέση Εκπαίδευση. Αυτό που τους διαχωρίζει είναι η μεθοδολογία και η στοχοθεσία αυτής της επιδίωξης.

Η ΠΕΘ φαίνεται ότι στηρίζεται στη δύναμη της Διοικούσας Εκκλησίας, γι' αυτό συνεχώς αναφέρεται στην "Εκκλησία" με αυτήν την έννοια. Ζητάει από τον Υπουργό Παιδείας να τηρήσει τα υπεσχημένα προς τον Αρχιεπίσκοπο για το θέμα, βάζοντας ουσιαστικά το μάθημα υπό την προστασία της Ιεραρχίας και καθιστώντας το στοιχείο διαπραγματεύσεως μεταξύ Διοίκησης της Εκκλησίας και Κυβέρνησης.

Από την άλλη οι θεολόγοι του ΚΑΙΡΟΥ, αρκετοί από τους οποίους προέρχονται από τον χώρο του ψαρουδακικού χριστιανοσοσιαλισμού της παλιάς ΧΣΚ, φαίνεται ότι στηρίζουν την προσπάθειά τους στη διάθεση της Κυβέρνησης να μετατρέψει τα Θρησκευτικά σε μάθημα με θρησκευτολογικά χαρακτηριστικά. Πιστεύουν έτσι ότι ακυρώνουν τις συνέπειες της αντιεκκλησιαστικής διάθεσης των κυβερνώντων, που φάνηκε από την πρώτη στιγμή με τις δηλώσεις της Υφυπουργού Παιδείας Σίας Αναγνωστοπούλου.

Και οι δύο θέσεις μπορούν να ελεγχθούν ως ιδεοληπτικές! Η πρώτη γνώμη, της ΠΕΘ, βασίζεται σε πρακτικές του παρελθόντος και γι' αυτό είναι αρκετά ανίσχυρη. Σήμερα η "Εκκλησία", δηλαδή η Διοικούσα Ιεραρχία, τείνει να γίνει το "κόκκινο πανί" για την Κυβέρνηση και τους αριστερούληδες στη χώρα μας, στην προσπάθειά τους να ανεύρουν ένα εύκολο στα μάτια του λαού θύμα ώστε να στρέψουν εκεί την προσοχή του, με σκοπό να ξεχαστεί η κυβίστηση προς τις μνημονιακές πρακτικές. Άρα ένα μάθημα Θρησκευτικών, που θα στηρίζεται στη θεσμική δύναμη της Ιεραρχίας, δεν έχει μέλλον σε μια ΣΥΡΙΖΑϊκή Ελλάδα.

Η θέση του ΚΑΙΡΟΥ φαντάζει ακόμη πιο αδύναμη, επειδή θυμίζει τις πρόσφατες εξελίξεις στις σχέσεις των κυβερνήσεων της χώρας μας με την τρόικα αλλά και τις ισχυρές δυτικές χώρες. Όσο υποτάσσονται και παραχωρούν κερτημένα στους δανειστές, τόσο αυτοί ζητάνε κι άλλα και συνεχώς δεν ικανοποιούνται με τίποτε! Με τον ίδιο τρόπο, αν οι θεολόγοι αποδεχτούν ένα μάθημα αποκομμένο από την ορθόδοξη θεολογική οπτική, μάθημα απλής θρησκευτολογίας, τι θα εμποδίζει σε λίγο καιρό την Κυβέρνηση να αποφασίσει να επιτρέψει τη διδασκαλία του σε έναν πτυχιούχο της Φιλοσοφικής ή κάτοχο ειδικότητας της Θρησκευτολογίας από το Πάντειο ή το Πανεπιστήμιο Αιγαίου, αφού από Θρησκευτικά θα είναι μάθημα Πολιτισμού;

Και δεύτερον, ένα τέτοιου τύπου μάθημα δεν καλύπτει καθόλου τις απαιτήσεις του Συντάγματος, όπως πολύ ορθά έχει τονίσει ο Αρχιεπίσκοπος. Άρα, αν προχωρήσει η θρησκευτολογική μετατροπή του μαθήματος, θα μπορεί ο καθένας να κινείται δικαστικά εναντίον των Αναλυτικών Προγραμμάτων και των αποφάσεων του Υπουργείου μέχρι να αλλάξει το Σύνταγμα. Τότε ίσως παρατηρηθεί το τραγελαφικό να ζητούν με δικαστικό τρόπο απαλλαγή από το μάθημα πιστοί χριστιανοί, επειδή δεν θα καλύπτονται συνειδησιακά από τη διδασκαλία του! Και δεν είναι απίθανο να κερδίζουν τέτοιες αγωγές, μέχρι τουλάχιστον να ψηφιστούν νέες συνταγματικές προβλέψεις.

Χρειάζεται, λοιπόν, να αφήσουν οι θεολογικοί φορείς τις όποιες αντεγκλήσεις μεταξύ τους, να συζητήσουν σοβαρά για το μέλλον του μαθήματος των Θρησκευτικών και να προτείνουν από κοινού προς την Πολιτεία ένα νέο πλάνο, που θα προσφέρει στους μαθητές βασικές θεολογικές γνώσεις γύρω από την Ορθόδοξη Πίστη και Παράδοση, δίνοντάς του τη δυνατότητα να αναπτύξει την προσωπική του στάση απέναντι γενικότερα στα θέματα πίστης και κοσμοθεωρίας. Μόνο τότε θα είναι χρήσιμο ένα μάθημα, αφού στους καιρούς μας έχει ατονήσει οποιαδήποτε ορθόδοξη εμπειρία στην οικογένεια, που θα έδινε τις βάσεις για την ανάπτυξη ορθόδοξου βιώματος στους νέους. Ταυτόχρονα οι αλλογενείς μαθητές θα παίρνουν όσμηση από τα στοιχεία του πολιτισμού της χώρας μας, ώστε να μπορούν να κατανοήσουν καλύτερα τους ανθρώπους της και να εγκλιματιστούν ομαλότερα σ' αυτήν.

Ελπίζω ότι θα πρυτανεύσει η αγάπη και το ενδιαφέρον για τους μαθητές και όχι οι όποιες ιδεολογικές κοντόφθαλμες αγκυλώσεις

Γεώργιος Β. Τσούπρας

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλλξεων

Ἐπικάϊρες ὀμιλίες

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια ἔγιναν κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριο στὶς 7:00 μ.μ. οἱ ἀκόλουθες ὀμιλίες καὶ ἐκδηλώσεις:

Σάββατο 3 Ὀκτωβρίου: «*Ἄγ. Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης: πρότυπο πνευματικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναμορφωτῶν*». Ὀμιλήτρια ἡ κ. Σοφία Μπεκρῆ, φιλόλογος-θεολόγος (ἡ εἰσήγηση δημοσιεύεται σὲ ἄλλη στήλη τοῦ παρόντος φύλλου).

Τετάρτη 7 Ὀκτωβρίου: «*Ἡ Καθολικὴ Ὀρθοδοξία ὡς πολιτεία δικαιοσύνης καὶ εἰρήνης*». Ὀμιλητὴς ὁ θεολόγος-κοινωνιολόγος κ. Βασίλειος Τσούπρας.

Σάββατο 10 Ὀκτωβρίου: «*Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι... ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου*». Ὀμιλητὴς ὁ κ. Β. Τσούπρας.

Ἐκδήλωση γιὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα

Τὴν Τετάρτη 14 Ὀκτωβρίου στὶς 7:00 μ.μ. στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλξεων πραγματοποιήθηκε ἀφιέρωμα στὴν γλῶσσα, μὲ γενικὸ θέμα: «*Ἡ Κοινὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡς διεθνὲς ὄργανο τοῦ πνεύματος*». Εἰσηγήσεις ἔγιναν ἀπὸ τοὺς φιλόλογους κ. κ. **Κουρταλίδη Ἀθανάσιο, Μπεκρῆ Σοφία, Τσούπρα Βασίλειο,** καὶ ἐξετάστηκαν: α) *Ἡ δια-*

χρονικότητα τῆς ἐνιαίας τῶν Ἑλλήνων γλώσσης. β) Ἡ χρησιμότητά τῆς γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ ἀνθρώπου. γ) Ἡ δυνατότητα προωθήσεως τῆς ὡς διεθνoῦς ὄργανο τοῦ πνεύματος, μὲ σκοπὸ τὴν ἐξεύρεση τοῦ καλύτερου τρόπου γιὰ τὴν διάσωση καὶ διάδοση τοῦ ἀνεκτίμητου γλωσσικοῦ μας θησαυροῦ. Πρὸς τοῦτο ἐκδόθηκαν σχετικὰ πορίσματα, πὺ δημοσιεύονται σὲ ἄλλη στήλη τοῦ παρόντος φύλλου.

«Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα»

Τὴν Κυριακὴ 18 Ὀκτωβρίου καὶ ὥρα 6:00 μ.μ. στὴν αἴθουσα τοῦ ἐνοριακοῦ κέντρου **Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ στὰ Κάτω Πατήσια,** μίλησε ὁ θεολόγος-κοινωνιολόγος κ. Β. Τσούπρας, μὲ τὸ ὡς ἄνω θέμα. Ὁ κ. Τσούπρας, πὺ ὑπῆρξε ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν ἱεροκήρυκας στὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἀναφέρθηκε στὴν προσωπικότητα καὶ στὸ κοινωνικὸ ἔργο τοῦ Ἑλληνιστῆ ἀποστόλου Λουκά ἀλλὰ καὶ στὴν κοινωνικὴ προσφορὰ γενικῶς στὴν πρώτη ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, τονίζοντας μὲ ἔμφαση πῶς τὸ κοινωνικὸ ἔργο στὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι πάρεργον, οὔτε δευτερεύον, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, πὺ γιὰ νὰ εἶναι πραγματικὴ κοινότητα καὶ ἐνορία καὶ ὄχι ἀπλῶς ναός, δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον στὴν λειτουργικὴ ζωὴ («ταῖς προσευχαῖς», Πράξ. β'

42) ἀλλὰ νὰ ἐκτείνεται ἐξ ἴσου καὶ στὴν μορφωτικὴ («τὴ διδασχὴ τῶν ἀποστόλων», ὁ.π.) καὶ στὴν κοινωνικὴ ζωὴ (τὴ κοινωνία καὶ τὴ κλάσει τοῦ ἄρτου», ὁ.π.). Τὸ πόσο δὲ σημαντικὸ εἶναι τὸ κοινωνικὸ-διακονικὸ μέρος στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ἦταν φανερὸ ἀπὸ τὸ γεγονόςὸς ὅτι οἱ τράπεζες στὰ πρῶτα χρόνια ἦταν κοινὲς γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἐλέγοντο δὲ «ἀγάπες». Ἐὰν λοιπὸν θέλουμε καὶ ἐμεῖς σήμερα νὰ λεγώμαστε Χριστιανοί, ἄς ἀκολουθοῦμε τὴν πρακτικὴ τοῦ Ἀποστόλου Λουκά καὶ τῶν ἀποστολικῶν κοινοτήτων, γιὰ νὰ ἔλθῃ καὶ πάλι ἡ χαρὰ στὶς καρδιές μας καὶ ἡ πρόοδος στὴν κοινωνία μας.

Στὴν συνέχεια ἡ χορωδία τῶν Ἐπάλλξεων ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς κ. Μποζᾶ-Μπαμπίλη ἀπέδωσε μὲ ὑπέροχο τρόπο παραδοσιακὰ ἄσματα «*Ἀπὸ τὴν Κύπρο στὴν Κάτω Ἰταλία*». Τὴν ἐκδήλωση προλόγισε καὶ ἔκλεισε ὁ π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος, ὑπεύθυνος τῆς ἐνορίας, δηλώνοντας χαρακτηριστικὰ στὸ τέλος «*τώρα νοιώθουμε τὶς Ἐπάλλξεις περισσότερο κοντὰ μας*». Τὰ ἴδια αἰσθήματα ἐξέφρασαν καὶ οἱ ἐνορίτες πὺ κόσμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τὴν σεμνὴ αὐτὴν ἐκδήλωση στὸ φιλόξενο ἐνοριακὸ κέντρο τοῦ ἀγωνιστῆ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἁγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ.

Ἐκδήλωση γιὰ τὸ ἔπος τοῦ 1940

Τὴν Κυριακὴ 25 Ὀκτωβρίου καὶ ὥρα 5:30 μ.μ. στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλξεων πραγματοποιήθηκε ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στὸ ἔπος τοῦ '40, μὲ ὀμιλία τοῦ κ. **Χρήστου Βέννη,** μὲ θέμα: «*Ἡ σημασία τοῦ ΟΧΙ: τότε καὶ σήμερα*», καὶ μὲ **ἀπόδοση ἐπετειακῶν ἀσμάτων** ἀπὸ τὴν χορωδία τῶν Ἐπάλλξεων. Στὴν ὀμιλία τοῦ ὁ κ. Βέννης, ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στὴν ἀγωνιστικότητα καὶ στὴν πίστη τῶν ἠρώων

τοῦ ἐθνικοῦ ἔπους, ὑποστήριξε ὅτι ἡ μειωμένη ἀντίσταση καὶ ἐν πολλοῖς ἡ παραίτηση τῶν σύγχρονων Ἑλλήνων ὀφείλονται στὴν ἔλλειψη ἰδανικῶν καὶ στὴν ὑποκατάσταση τῆς πίστεως στὸν Θεὸ καὶ στὴν πατριδα μὲ τὴν πίστη στὸν Θεὸ τοῦ χρήματος, στὸ ἐγὼ, σὲ κοσμικὲς καὶ ἀπατηλὲς ἰδεολογίες, πὺ δὲν προάγουν ἀλλὰ εὐτελίζουν τὸν ἄνθρωπο. Γιὰ νὰ ὑπάρξῃ λοιπὸν ἀνάσταση, δὲν ἀρκεῖ νὰ περάσῃ ἡ κρίση ἀλλὰ νὰ ξεπεράσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν κρίση μὲ τὴν ἀναθεώρηση τῶν ἀξιών στὴν ζωὴ του.

Προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ

Ἀπὸ 26 ἕως 28 Ὀκτωβρίου μέλη καὶ φίλοι τῆς Ε.Χ.Ε. πραγματοποιήσαμε προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ στὴν Β. Ἠπειρο καὶ Ἀλβανία καὶ συμμετείχαμε στὸ ἐτήσιο μνημόσυνο στοὺς Βουλιαράτες πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων Ἑλλήνων στὸ μέτωπο τοῦ 1940. Περισσότερες πληροφορίες στὸ ἐπόμενο φύλλο.

Ἀσημίνα Τσάμου

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία:

Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνηση «Ἐπάλλξεις»

Ἐκδότης:

Βασίλειος Τσούπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεία: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr

ἰστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορὲς- Ἐμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Ἀρωγὲς γιὰ τὶς Ἐπάλλξεις

Σταυρούλα Κοντοπανάγου	10€
Σάββας Βασιλῆς	10€
Γρηγόριος Ρεμούνδος	20€
π. Ἡλίας Εὐθυμίουπουλος	20€
Ἰακίνθη Φιλιππᾶίου	20€
Μ. Μ.	50€
Ἐλευθερία Κοτρωνάκη	20€
Κατίνα Μαραυγονικολάκη	10€
Ἐλένη Γκέτση	20€
Σπυροπούλου Παρασκευὴ	10€
π. Νικόλαος Σακαγιάννης	50€
Σοφία Τσούπρα	20€

Διαδώστε καὶ στηρίξτε τὶς Ἐπάλλξεις